

Capitolul 1

Ultimatum

Bella,

~~Nu înțeleg de ce îl pui pe Charlie să-i ducă bilețele lui Billy,
ca și cum am fi în clasa a doua – dacă aș fi vrut să vorbesc cu
tine ți-aș fi răspuns la~~

~~Tu ai ales, OK?~~

~~Nu se poate și așa și așa când~~

~~Care parte din „dușmani de moarte” este prea complicată pen-
tru a o~~

~~Uite ce e, știu că mă port ca un ticălos, dar n-am de ales.~~

~~Nu putem fi prieteni din moment ce tu îți petreci tot timpul cu
o gloată de~~

~~Este mai rău când mă gândesc prea mult la tine, așa că nu-mi
mai serie~~

~~Da, și mie îmi este dor de tine. Mult.~~

~~Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.~~

Jacob

Mi-am trecut degetele peste pagină, simțind semnele acolo unde apăsase așa de tare stiloul pe hârtie, că aproape o rupsese. Mi-l imaginam scriind biletul – mângăind literele furioase cu scrisul lui neglijent, tăind rând după rând atunci când nu ieșea ce voia să spună, poate chiar rupând stiloul cu mâna lui mult prea mare; așa s-ar explica petele de cerneală. Îmi imaginam cum supărarea îi unea sprâncenele negre și-i încrețea fruntea. Dacă aș fi fost acolo, poate mi-ar

fi venit să râd. „Vezi să nu-ți crape o venă la cap, Jacob“, i-aș fi spus. „Spune ce-ai de spus și gata.“

După ce-am recitit cuvintele pe care le învățasem deja pe de rost, nu-mi venea decât să râd. Răspunsul la biletul meu în care îl rugam să mă ierte – care ajunsese la el de la Charlie prin Billy, exact ca în clasa a doua, așa cum subliniasse – nu m-a surprins deloc. Știam ce avea să-mi spună înainte să-l deschid.

M-a surprins însă cât de mult mă durea fiecare rând tăiat – ca și cum vârfurile literelor ar fi avut margini tăioase. Și mai mult decât atât, în spatele fiecărui început furios de frază se ascundea o mare imensă de suferință; durerea lui Jacob mă străpungea mai profund decât propria-mi suferință.

În timp ce mă gândeam la asta, am simțit mirosul inconfundabil de mâncare arsă venind dinspre bucătărie. În altă casă, faptul că altcineva în afară de mine gătea n-ar fi fost neapărat o cauză de îngrijorare.

Am îndesat hârtia șifonată în buzunarul de la spate și am ajuns la parter într-o clipită.

Borcanul cu sos de paste pe care Charlie îl băgase în cuptorul cu microunde se afla doar la prima rotație când am tras ușița și l-am scos.

— Cu ce-am greșit? a vrut Charlie să știe.

— Trebuie să scoți capacul mai întâi, tată. Nu-i bine să bagi metale în cuptorul cu microunde.

Am scos repede capacul în timp ce vorbeam, am turnat jumătate din cantitatea de sos într-un castron, după care am pus castronul în cuptorul cu microunde, iar borcanul la loc în frigider; am setat durata și am apăsat pe start. Charlie mă privea cu buzele strânse cum reparam lucrurile.

— Măcar pastele le-am nimerit?

M-am uitat în tigaia de pe aragaz – sursa mirosului care mă alertase.

— N-ar strica să mai și amesteci, am spus cu blândețe.

Am găsit o lingură și am încercat să dezlipesc terciul imens care era prins de fundul tigăii. Charlie a oftat.

— Deci care-i treaba? l-am întrebat.

Și-a încrucișat brațele la piept și a privit afară pe fereastră din spate, la ploaia mărunță.

— Nu știu la ce te referi, a mormăit.

Eram derutată. Charlie gătea? Și ce era cu atitudinea asta ursuză? Edward nu ajunsese încă; de obicei, tata păstra comportamentul ăsta special pentru iubitul meu, făcând tot posibilul să-i arate cu fiecare cuvânt sau gest că-i „nepof-tit”. Eforturile lui Charlie erau inutile – Edward știa exact ce gândea tata și fără spectacol.

Cuvântul „iubit” mă rodea pe dinăuntru cu o tensiune familiară în timp ce amestecam în tigaie. Nu era cuvântul potrivit, chiar nu era. Aveam nevoie de ceva care să exprime mai mult angajamentul pentru totdeauna... Dar cuvinte precum „destin” sau „soartă” păreau cam siropoase când le foloseai într-o conversație obișnuită.

Edward avea alt cuvânt în minte, iar cuvântul acela era sursa tensiunii pe care o simțeam. Mi se zbârlea părul numai când mă gândeam la el.

„Logodnic.” Uf! M-am cutremurat ca să scap de gândul ăsta.

— Mi-a scăpat ceva? De când pregătești tu cina? l-am întrebat pe Charlie. Cocoloașele de paste se iveau din apa ce clocotea când dădeam cu lingura prin ele. Sau mai bine zis, încerci să pregătești cina.

Charlie a ridicat din umeri.

— Nu există nicio lege care-mi interzice să gătesc în propria mea casă.

— Tu știi mai bine, am răspuns și am zâmbit, uitându-mă la insigna prinsă pe jacheta lui de piele.

— Ha. Bună poantă.

Și-a dat jacheta jos, de parcă își amintise că încă o purta doar atunci când mă uitasem eu, și a atârnat-o în cuierul special pentru echipamentul lui. Tocul pentru armă era deja acolo – nu simțise nevoia să-l mai poarte la secție în ultimele săptămâni. Nu mai fuseseră dispariții tulburătoare care să deranjeze orașelul Forks din Washington, nimeni nu mai văzuse lupi gigantici și misterioși prin pădurile mereu ploioase...

Amestecam pastele în liniște, presupunând că Charlie avea să vorbească despre ceea ce-l deranjează atunci când va fi pregătit. Tatăl meu nu era un om prea vorbăreț, iar din efortul pe care-l depusese să organizeze o cină în toată regula cu mine reieșea clar că avea neobișnuit de multe lucruri în minte pe care voia să mi le spună.

M-am uitat des la ceas, așa cum aveam obiceiul să fac pe la ora asta. Rămăseseră mai puțin de treizeci de minute.

După-amiezile erau partea cea mai grea din zi. De când fostul cel mai bun prieten al meu (care mai era și vârcolac), Jacob Black, mă pârase cu privire la motocicletă pe care o conduceam pe-ascuns – trădare pe care o plănuise pentru ca eu să fiu pedepsită și să nu mai pot petrece timp cu iubitul meu (care mai era și vampir), Edward Cullen – Edward avea voie să mă vadă numai de la șapte până la nouă și jumătate seara, doar în perimetrul casei mele și sub supravegherea privirii neabătut de morocănoase a tatei.

Aceasta fusese o înăsprire a pedepsei anterioare, ușor mai puțin restrictivă, primită pentru o dispariție de trei zile de acasă, pentru care nu aveam nicio explicație, și-un episod de sărituri în mare de pe faleză.

Evident că la școală mă vedeam cu Edward, pentru că Charlie nu avea ce să facă în privința asta. Iar Edward mai petrecea și fiecare noapte în camera mea, dar Charlie n-o știa. Abilitatea lui Edward de a se cățăra cu ușurință și în

liniște pe fereastra mea de la etaj era aproape la fel de utilă ca abilitatea de a-i citi gândurile lui Charlie.

Deși după-amiaza era singurul moment pe care nu-l petreceam cu Edward, era destul pentru a mă simți neliniștită, iar orele treceau mereu cu încetinitorul. Și totuși, îmi înduram pedeapsa fără să mă plâng, pentru că – în primul rând – știam că o merit și – în al doilea rând – pentru că nu suportam să-l rănesc pe tata mutându-mă de-acasă de la el acum când o separare mult mai permanentă plana asupra noastră, invizibilă pentru Charlie, dar atât de aproape la orizontul meu.

Tata s-a așezat la masă cu un mormăit și a desfăcut ziarul umed; în câteva secunde a țâțâit dezaprobat.

— Nu știi de ce citești ziarele, tată. Doar te enervezi.

M-a ignorat, mârâind la ziarul din fața lui.

— De asta vrea toată lumea să trăiască într-un oraș mic! Ridicol.

— Cu ce-au mai greșit orașele mari acum?

— Seattle candidează la capitala crimelor în țară. Cinci crime nerezolvate în ultimele două săptămâni. Îți imaginezi cum ar fi să trăiești așa?

— Cred că Phoenix e undeva mai sus pe lista cu crime, tată. Eu chiar am trăit așa.

Și niciodată nu fusesem mai aproape să fiu victima unei crime până nu mă mutasem în orașelul lui sigur. De fapt, încă mă aflu pe câteva liste de atac... Lingura mi-a tremurat în mâini, tulburând apa.

— Mă rog, nu m-aș muta nici să mă plătești, a spus Charlie.

Am renunțat să mai salvez cina și m-am mulțumit să o servesc; a trebuit să folosesc un cuțit de friptură ca să tai o porție de paste pentru Charlie și apoi pentru mine, în timp ce mă privea cu o expresie rușinată. Charlie și-a pus sos și a început să înfulece. Mi-am ascuns și eu cocoloașele cât

de bine am putut și i-am urmat exemplul fără prea mult entuziasm. Am mâncat în liniște pentru o clipă. Charlie încă parcurgea știrile, așa că am luat exemplarul uzat din *La răscruce de vânturi*, am reluat lectura de unde rămăsesem dimineață la micul dejun și am încercat să mă pierd în Anglia începutului de secol XIX în timp ce așteptam să deschidă el conversația.

Tocmai ajunsesem la partea în care se întoarce Heathcliff, când Charlie și-a dres glasul și a aruncat ziarul pe jos.

— Ai dreptate, a spus el. Chiar am avut un motiv pentru care am făcut asta. A fluturat furculița spre ospățul lipicios. Voiam să stau de vorbă cu tine.

Am pus cartea deoparte; coperta era atât de distrusă, încât cartea a căzut întinsă pe masă.

— Ai fi putut pur și simplu să spui.

El a încuviințat din cap, încruntându-și sprâncenele.

— Mda. O să țin minte data viitoare. M-am gândit c-o să fii mai maleabilă dacă-ți iau de pe cap responsabilitatea pregătirii cinei.

Am râs.

— A mers – abilitățile tale de bucătar m-au făcut maleabilă ca plastilina. De ce ai nevoie, tată?

— Păi, este vorba de Jacob.

Am simțit cum mă încrunt.

— Ce-i cu el? l-am întrebat printre dinți.

— Ușor, Bells. Știu că ești încă supărată pentru că te-a pârât, dar a făcut ce trebuia. S-a purtat responsabil.

— Responsabil, am repetat usturător dându-mi ochii peste cap. Sigur că da. Deci ce-i cu Jacob?

Întrebarea firească repetată în mintea mea era oricum numai neînsemnată nu. „Ce-i cu Jacob? Ce aveam să mă fac cu el? Fostul meu cel mai bun prieten era acum... ce? Dușmanul meu?” M-am cutremurat.

Chipul lui Charlie a căpătat deodată o expresie prudentă.

— Nu te supăra pe mine, da?

— Să mă supăr?

— Ei bine, are legătură și cu Edward.

Ochii mi s-au îngustat. Vocea lui Charlie a devenit mai răgușită.

— Îl las în casă, nu?

— Îl lași, am recunoscut eu. Perioade scurte. Evident, m-ai putea lăsa și pe mine să ies din casă pentru perioade scurte, am continuat pe un ton glumeț; știam că nu aveam voie să ies pe toată durata anului școlar. M-am purtat destul de bine în ultima vreme.

— Ei bine, cam aici voiam să ajung...

Și după aceea fața lui Charlie s-a întins într-un zâmbet strengăresc care i-a îngustat ochii; pentru o secundă, a părut cu douăzeci de ani mai tânăr.

Am văzut o șansă firavă în zâmbetul acela, dar am luat-o încet.

— M-ai pierdut, tată. Vorbim despre Jacob, Edward sau despre faptul că sunt pedepsită?

A zâmbit iarăși larg.

— Cam despre toate trei.

— Și ce legătură are una cu alta? am întrebat prudentă.

— OK. A oftat și a ridicat mâinile în semn de predare. Deci m-am gândit că poate meriți o eliberare condiționată pentru bună purtare. Pentru o adolescentă, este uimitor cât de puțin poți să te plângi.

Am ridicat și vocea, și sprâncenele în același timp.

— Serios? Sunt liberă?

Ce-i venise? Eram sigură că urma să fiu în arest la domiciliu până în momentul în care mă mutam de acasă, iar Edward nu citise nicio ezitare în gândurile lui Charlie...

Charlie a ridicat un deget.

— Condiționat.

Entuziasmul mi s-a evaporat.

— Minunat, am mormăit.

— Bella, ia-o mai mult ca pe o rugămintă decât ca pe o cerință, da? Ești liberă. Dar sper că-ți vei folosi această libertate... cu înțelepciune.

— Și asta ce vrea să-nsemne?

A oftat iar.

— Știu că ți-e de-ajuns să-ți petreci tot timpul cu Edward...

— Petrec timp și cu Alice, am sărit eu în sus.

Sora lui Edward nu avea ore de vizită; venea și pleca după bunul ei plac. Charlie era ca mămăliga în mâinile priecute ale lui Alice.

— Adevărat, a spus el, dar mai ai și alți prieteni în afară de cei din familia Cullen, Bella. Sau cel puțin *aveai*.

Ne-am uitat unul la altul un moment lung.

— Când ai vorbit ultima dată cu Angela Weber? mi-a servit-o el.

— Vineri la prânz, am răspuns imediat.

Înainte de întoarcerea lui Edward, prietenii mei de la școală se împărțiseră în două tabere. Îmi place să cred că acele tabere reprezentau *binele* împotriva *răului*. Mai puteam să le numim *noi* și *ei*. Cei buni erau Angela și iubitul ei stabil, Ben Cheney, și Mike Newton; ei trei m-au iertat cu mare generozitate pentru că înnebunisem după plecarea lui Edward. Lauren Mallory era capul malefic al taberei numite *ei* și aproape toți ceilalți, inclusiv prima mea prietenă din Forks, Jessica Stanley, păreau mulțumiți să-și continue viața cu campania anti-Bella la ordinea zilei.

Odată ce Edward s-a întors la școală, zidul despărțitor a devenit și mai evident.

Întoarcerea lui a avut un efect negativ asupra prieteniei cu Mike, dar Angela a rămas loială fără abatere, iar Ben s-a luat după ea. În ciuda aversiunii naturale pe care majoritatea oamenilor o simțeau față de familia Cullen, Angela stătea cuminte lângă Alice în fiecare zi la prânz. După câteva

săptămâni, părea chiar în largul ei acolo. Era dificil să nu fii fermecat de membrii familiei Cullen... odată ce le dădeai ocazia să fie fermecători.

— În afara școlii? a întrebat Charlie atrăgându-mi atenția din nou.

— Nu m-am mai văzut cu *nimeni* în afara școlii, tată. Sunt pedepsită, ai uitat? Și Angela are și ea prieten. E mereu cu Ben. *Dacă* sunt cu adevărat liberă, am adăugat eu punând accent pe scepticism, poate am putea ieși în patru.

— Bine. Dar atunci... A ezitat. Tu și Jake erați foarte uniți și acum...

I-am tăiat-o.

— Poți să treci direct la subiect, tată? Care-i condiția ta, mai exact?

— Nu cred că ar trebui să le dai cu piciorul tuturor prietenilor tăi de dragul iubitului, a spus el pe un ton ferm. Nu-i frumos și cred că viața ta ar fi mai echilibrată dacă ai mai păstra și alți oameni în ea. Ce s-a întâmplat în septembrie anul trecut...

Am tresărit.

— Ei bine, a spus el defensiv, dacă ai mai fi avut o viață și în afara relației cu Edward Cullen, poate că n-ar fi fost chiar așa.

— Ba ar fi fost exact la fel, am mormăit eu.

— Poate că da, poate că nu.

— Parcă treceai la subiect? i-am amintit.

— Folosește-ți noua libertate să te vezi și cu ceilalți prieteni. Să păstrezi echilibrul.

Am încuviințat încet din cap.

— Echilibrul este bun. Totuși, am ceva intervale de timp de respectat?

S-a strâmbat, dar a clătinat din cap în semn că nu.

— Nu vreau să complic lucrurile. Doar să nu uiți de prietenii tăi...

Era o dilemă cu care deja mă confruntam. Prietenii mei. Cei pe care, pentru propria lor siguranță, nu aveam să-i mai pot vedea după absolvire.

Deci ce era mai bine? Să petrec timp cu ei cât mai aveam ocazia? Sau să încep de-acum separarea, ca să fie treptată? M-a trecut un fior la ideea de a respecta a doua opțiune.

— ...mai ales Jacob, a adăugat Charlie înainte să-mi duc gândurile mai departe.

O dilemă și mai mare decât prima. Mi-a luat o clipă să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Cu Jacob e cam... complicat.

— Bella, alde Black fac practic parte din familie, a spus el ferm și sfătos din nou. Și Jacob ți-a fost un prieten foarte, *foarte* bun.

— Știu asta.

— Nu ți-e dor deloc de el? a întrebat tata frustrat.

Brusc mi s-a strâns gâtul; a trebuit să-mi dreg glasul de două ori înainte să răspund.

— Ba da, îmi este dor de el, am recunoscut, încă uitându-mă în jos. Îmi este foarte dor de el.

— Și atunci de ce este complicat?

Nu era ceva ce aveam voie să-i explic. Era împotriva regulamentului ca oamenii normali – *oameni* ca mine și ca tata – să știe despre lumea clandestină plină de mituri și monștri care exista în secret în jurul nostru.

Eu știam totul despre lumea aceea și, în consecință, nu puține erau încurcăturile în care mă aflam. Nu aveam să-l bag pe Charlie în același necaz.

— Cu Jacob, am un... conflict, am spus încet. Vreau să spun, un conflict în legătură cu prietenia. Se pare că prietenia nu-i întotdeauna de-ajuns pentru Jake.

Mi-am ținut scuza din detalii adevărate, dar nesemnificative, prea puțin importante în comparație cu faptul că haita de vârcolaci a lui Jacob ura de moarte familia de

vampiri a lui Edward – și prin urmare și pe mine, de vreme ce intenționam în mod categoric să mă alătur familiei lor. Pur și simplu, nu era o problemă pe care s-o pot rezolva printr-un bilețel, iar la telefon nu voia să-mi răspundă. Dar planul meu de-a avea o discuție față în față cu vârcolacul nu fusese deloc primit cu entuziasm de vampiri.

— Edward nu-i capabil de puțină competiție constructivă?

Charlie era ironic de-acum. M-am uitat urât la el.

— Nu-i nicio competiție.

— Îi rănești sentimentele lui Jake dacă-l eviți așa. Ar prefera să fiți doar prieteni decât să nu fiți nimic.

Aha, deci acum *eu* eram cea care-l evita *pe el*?

— Sunt destul de sigură că Jake nu vrea să fim deloc prieteni. Parcă mi-a luat gura foc când am rostit asta. Și oricum, de unde știi tu că-i rănesc eu sentimentele?

Charlie părea cam jenat acum.

— Se poate să fi venit vorba când eram azi cu Billy...

— Tu și cu Billy bârfiți ca niște bunicuțe, m-am plâns înfi-gându-mi furculița în pasteale închegate din farfuria mea.

— Billy își face griji pentru Jacob, a zis tata. Jake trece printr-o perioadă grea acum... E deprimat.

Am tresărit, dar am rămas cu privirea fixată pe mâncarea vâscoasă.

— Și apoi, erai mereu așa de fericită după ce-ți petreceai ziua cu el, a oftat Charlie.

— Și *acum* sunt fericită, am mârâit firoasă printre dinți.

Contrastul dintre cuvintele mele și tonul pe care le-am rostit a detensionat atmosfera. Charlie a izbucnit în râs și m-am văzut nevoită să fac și eu la fel.

— Bine, bine, am fost de acord. Echilibru.

— Și Jacob, a insistat el.

— O să-ncerc.